

Kázání Bystřička, Růžďka 8.3.2020 **Dvanáctiletý Ježíš v chrámě** (vstup 308)

Introit: *I stane se v posledních dnech, že se hora Hospodinova domu bude tyčit nad vrcholy hor, bude povznesena nad pahorky a budou k ní proudit všechny pronárody. Mnohé národy půjdou a budou se pobízet: „Pojďte, vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova. Bude nás učit svým cestám a my po jeho stezkách budeme chodit.“ Ze Sijónu vyjde zákon, slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. On bude soudit pronárody, on ztrestá národy mnohé. I překují své meče na radlice, svá kopí na vinařské nože. Pronárod nepozdvihne meč proti pronárodu, nebudou se již cvičit v boji. Nuže, dome Jákobův, chod' me v Hospodinově světle! (Izajáš 2, 2-5)*

Píseň 42

Modlitba

Čtení: Žalm 122

Požehnání Terezky Kratochvílové

Píseň 681

Bratři a sestry,

postní období před Velikonocemi je pro nás křesťany obdobím, kdy bychom se měli hlouběji soustředit na Boha a o to více Ho hledat. Náš Bůh není mrtvý Bůh, On není žádný výmysl, On není mrtvá modla. Je to Bůh, který se s námi chce setkávat a v našich životech jednat. Jak odpovíš na Boží touhu po tobě? Půjdeš si po svém, anebo se Mu budeš chtít přiblížit? Budeš ustaraný, neklidný, ustrašený, neochotný, anebo bez reptání a odevzdaně **vezmeš svůj kříž a budeš následovat Pána?** Hledejme, bratři a sestry, v tomto postním období živého Krista. Třeba ho zahlédneme v jeho cestě směrem k velikonočnímu vrcholu.

Ježíšova velikonoční cesta ovšem nezačíná jeho zatčením a odsouzením. Ba ani jeho veřejnou tříletou službou, kdy postupoval k Jeruzalému a **ředpovídal učedníkům své ukřižování i vzkříšení**. Ačkoliv se Ježíš narodil v Betlémě, již po osmi dnech svého pozemského života poprvé vystupuje s rodiči do Jeruzaléma. I když pravda, tehdy ještě ne po vlastních nohách. Ovšem již **po osmi dnech se objevuje v domě svého Nebeského Otce v chrámě Božím, aby byl podle Zákona obřezán**. Evangelia nám zachycují, že Jeruzalémský chrám na hoře Sijón, v němž přebývala Boží přítomnost, hrál v životě Ježíše a jeho působení důležitou roli v každé době jeho života. Při jeho narození, v jeho dětství, ale také v dospělosti, kdy **v chrámě denně učil. Vyhnal z něj také kupce a směnárníky. V něm je ale také odsouzen kněžími a po jeho smrti se roztrhla chrámová opona ve svatyni svatých**. Schválně jsem ale opomenul ještě jednu událost, kdy Ježíš byl v chrámě. O té chci dnes mluvit. Víte, jaká to byla událost? O velikonočních svátcích, kdy putoval s rodiči do Jeruzaléma. Tehdy Mu bylo 12 let. Přečtěme si tento příběh:

Text kázání: Lukáš 2, 41-52

Jak jsme, bratři a sestry, četli, tak **Ježíši v toto příběhu bylo dvanáct let**. Tento věk není nějaká náhoda. Tento věk totiž podle židovských zákonů znamenal určitý zlom. Počátek určité dospělosti. Od dvanáctého roku měly totiž povinnost všechny děti zúčastnit se náboženských svátků. Od dvanáctého roku také nemusely na tyto svátky putovat v zástupu lidí vedle svých rodičů, být pod stálým dohledem. Mohly jít ve skupině např. s ostatními mladými lidmi. A tak tato skutečnost nám trochu vysvětluje, že Josef s Marií nebyli nezodpovědní rodiče, když teprve po jednom dni návratu z Jeruzaléma zjistili, že Ježíš s nimi není. **Domnívali se totiž, že je někde s ostatními poutníky**. To je další věc, kterou si potřebujeme uvědomit. Např. pouť z Nazareta do Jeruzaléma, kde Ježíš se svými rodiči žil, trvala několik dní. Bylo to přes sto kilometrů. A lidé putovali hromadně. Jednak kvůli bezpečnosti před lupiči, ale také už v této pouti prožívali společně tu sváteční atmosféru. **Společně vystupovali k Jeruzalému**. Tak jak je vyzývalo Písmo: **Pojd' me, vystupme na horu Hospodinovu, do domu Jákobova**. A tak o svátcích kdybychom to měli možnost pozorovat z výšky, ze všech stran do Jeruzaléma putovaly davy lidí. Nádherný obraz. Ženy a starší lidé jeli na voleh a oslech a mladší šli pěšky. Bylo by hezké, kdybychom takovou podobnou pouť mohli procházet společně jako sbor, starší, mladší, děti a poznávat se navzájem hlouběji. Nicméně v postním období máme příležitost si takovou cestu uvědomovat a putovat k Bohu ve ztišení, na modlitbách a setkávat se společně u Božího slova, anebo i jinak.

Pro Marii s Josefem však tyto velikonoční svátky končili velikým traumatem. Ztratili svého syna. Jaká předzvěst pro Marii, že po jiných Velikonocích to bude prožívat znovu! Tady Ho ale nejprve po tom jednom dni, **hledali mezi příbuznými a známými**. Jistě mnohdy i každý z nás, když jsme zoufalí, hledáme pomoc u svých nejbližších. Díky Bohu za ty, kteří jsou nám blízcí a rozumí nám, ti, kteří jsou ochotní nám pomoci a společně s námi nést naše břemena. Nicméně pomoc lidská na všechno nestačí. I ti příbuzní a známí měli své starosti, své rodiny, své děti. A tak **Marie s Josefem se vracejí tam, kde Ježíše viděli naposledy. Do Jeruzaléma**. I tohle jednání nám má co říci. Vraťme se tam, kde jsme se v životě potkali s Ježíšem. Vraťme se tam, kde jsme ztratili víru, kde jsme ztratili lásku, vraťme se zpět na počátek naší cesty s Kristem, rozpomínejme se na první lásku ke Kristu, na horlivou touhu slyšet jeho slovo, na neutuchající touhu chválit jeho jméno, na radostnou touhu být na modlitbách uprostřed Božího lidu. Hledejme Krista vždycky tam, kde jej opouštíme, tam, kde jsme jej vždycky spatřili naposled.

Někdy nám to samozřejmě trvá déle Krista najít. Ale vytrvejme. **Kdo hledá, nalézá**. A tak i Marie s Josefem vytrvali a nakonec Ježíše našli. **Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky**. I my, bratři a sestry, nalézáme Ježíše přece tam, kde se zvěstuje slovo Boží. Ve shromáždění. Ale také v pokorném naslouchání jeden druhému. Naslouchání těm, kteří mohou předat zkušenosti víry, kteří nesou živé svědectví. Ovšem Krista můžeme nalézt i mezi těmi nejmenšími. **Nechte děti přicházet ke mně, praví Pán... Vezme dítě, postaví jej doprostřed a řekne: Kdo přijímá takové dítě, přijímá mne**. Přijímat děti, znamená i jim naslouchat, mít i pro ně čas a pochopení. A tak i my dospělí můžeme být obohaceni, když vezmeme mladší víry vážně. **Všichni, kteří tehdy Ježíše slyšeli v chrámu, divili se jeho rozumnosti. A jeho rodiče užasli**.

Marie však Ježíši vyjádřila jejich starostlivost a úzkost. **Synu, co jsi nám to udělal? Tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali**. Všichni zodpovědní rodiče jistě prožívají takovou úzkost, když se jim jejich děti všelijak ztrácí. Ať už jsou však naše úzkosti jakékoliv, můžeme vidět, že v případě Marie a Josefa jejich úzkost pominula, když našli Ježíše. Ježíš je ten, který může pomoci i v našich úzkostech. Když půjdeme za ním, když ho budeme hledat.

Ježíš rodičům odpověděl: Jak to, že jste mne hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce? I tahle Ježíšova odpověď nám může pomoci v hledání Krista. Ježíš bude vždycky tam, kde jde o věc jeho Otce. Dokážeme i my rozlišit, kde jde vždycky o věci **Nebeského Otce**? A jsme my sami ochotni na takových místech vždycky taky být? Umíme se ozvat tam, kde se šlape na Boží zákony? Umíme se ozvat tam, kde se děje zjevná nespravedlnost a nepoctivost? A umíme se zastat těch, kteří jsou slabí a kterým se křivdí? A chodíme na místa, kde se zápasí o víru, tam, kde se přemýšlí o Božím slovu? A zvěstujeme evangelium nevěřícím? **Jde nám o nevěřící, tak jako Nebeskému Otci jde o každou duši, aby byla zachráněná? A modlíme se? Stojíme v modlitbách za ztracené, za bloudící a za nemocné? Konáme se zápallem misijní a pastorační činností?** Jdeme pomoci potřebným? Sytíme hladové, navštěvujeme nemocné, osamocené? Máme pochopení a soucit pro všelijak zraněné? Máme naději pro zklamané? Ukazujeme a doprovázíme zbloudilé a ztrápené? A umíme odpustit těm, kteří se proti nám provinili, nebo, kteří udělali něco špatného? Na těchto otázkách si uvědomuji, jaké mám rezervy, že bych toho mohl činit daleko více. Možná si i ty můžeš připadat jako neužitečný služebník. Ovšem ve chvíli, kdy vyjdeš, i když se ti nechce, ale když se překonáš, **zapřeš sám sebe** a jdeš tam, kde je potřeba, pak dojdeš tam, kde máš být. A Bůh ti požehná, dá ti sílu, budeš vnímat, že jsi na tom správném místě, protože jsi druhým přinesl světlo. Sám v tom najdeš radost a naději. Hledej tedy, kde máš stát, buď ve střehu, abys mohl vnímat, **kde jde o věc tvého Nebeského Otce**. Když tam totiž půjdeš, tak tam najdeš i Pána Ježíše Krista. Necht' tedy v tom postním hledání Krista a radost z jeho přítomnosti můžeme nalézat každý z nás. Amen.

Píseň 398, 1-6 modlitby píseň 398, 7-12

Slovo poslání: Židům 4, 14-16

Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dar i účastenství Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen Píseň 685